

[Carsten Raft.]

felse. Dette Spørgsmaal er mishandlet under Valgkampen, fortrampet af den partipolitiske Diskussion. Alligevel faldt Ordførernes Indlæg saaledes — enhver vil kunne se det —, at der faktisk, hvis den Mand, der har Pligt og Kald i Danmark til at lede dansk Politik, Statsministeren, havde grebet Situationen og løftet dette Spørgsmaal, havde kunnet blive høj Himmel over det, og saa kunde der i Rigsdagen være blevet Enighed, i hvert Fald om, hvilken Fremgangsmaade man skulde bruge, og hvilken Linie man skulde følge. Men det blev til en Oprævlen af Modstandernes Taler, til en Roden efter partipolitiske Fiduser, men ikke noget som helst, der viste, at den Mand, der talte, var den Mand, som havde Pligt til at føre denne Sag ud af det Vilderede, hvori den var, til en praktisk politisk Løsning, og der var heller ikke noget, der tydede paa, at det var den Mand, der talte, hvis Parti havde gjort sig til af at have særlig Hjerter og Interesse i denne Sag. Det var lagt i en ganske almindelig Debatplan uden nogen som helst Forstaaelse af, at her talte en politisk ansvarlig i Danmark om det alvorligste og vigtigste Spørgsmaal overhovedet under Finanslovedebatten. Det var trist at se og maaske ogsaa en Ulykke for selve Sagens Fremtid.

Svend Nielsen: Det ærede Medlem Hr. Johs. Christiansen var i sin Tale bl. a. inde paa Spørgsmaalet om Hjemmeværnene, og herunder henstillede han, at Oprettelsen af Hjemmeværnsforeninger blev stillet i Bero, for at man ikke skulde foregribe Hærlovens Revision. Det ærede Medlem havde den Opfattelse, at Dannelsen af disse Foreninger vilde betyde, at det militære Spørgsmaal igen blev gjort til et Stridens Æble Partierne imellem. Jeg er uenig med det ærede Medlem. Efter min Opfattelse kan man ikke uden videre sige til de vide Befolkningskredse, der belært af Krigens og Besættelsens dyrekøbte Erfaringer ønskede at deltage i en Hjemmeværnsbevægelse, hvis Formaal er at forsvare vort Lands Frihed: Vi har ingen Brug for jer!

Det kan ikke være det ærede Medlem ukendt, at Hjemmeværnet er et Produkt af Besættelsestiden. Allerede før Kapitulationen drøftede den militære Modstandsbevægelse, hvad der efter Befrielsen burde foretages baade for at bevare og videreudvikle Folkets Vilje til Forsvar for vor Frihed og for at forhindre, at vi paa ny i en lignende Situation skulde komme ud for at maatte opbygge en Modstandshær

under de vanskeligste Forhold og af Menneskemateriale, hvoraf kun en forsvindende Procentdel havde Kendskab til Behandlingen af almindelige Haandvaaben, og det var saare nærliggende, at Tanken faldt paa Oprettelsen af et Hjemmeværn, hvor alle Kredse uanset Stand og politisk Tilhørsforhold under fornuftige Former kunde dygtiggøre sig til som Borgere i et frit Land at kunne deltage i Forsvaret af Landet.

Kampen mod Hitlertyranniet har tydeligt vist, ikke mindst i de besatte Lande, hvad Folkets Indsats i Kampen for Friheden betød. Jeg kan ikke se, at Realiseringen af disse Synspunkter kan foregribe Revisionen af Hærloven, ej heller, at de kan fremkalde den gamle Partistrid om Militærspørgsmaalet. Skulde det imidlertid være Tilfældet, maa det være et Udtryk for, at vi ikke alle har høstet de samme Erfaringer af Besættelsestiden. Det er der naturligvis ikke noget at gøre ved. Erkenner man, at den bærende Kraft i Kampen mod Nazimen var Folket, og drager man heraf den Konklusion, at Folkets Vilje til i Fremtiden at forsvare Demokratiet og Landet maa styrkes paa alle Omraader, kan man ikke med Rette indvende noget imod, at Landets Borgere paa frivillig Basis og med Adgang for alle hæderlige nationale Elementer faar Lov til at deltage i en Hjemmeværnsforening.

Det er rigtigt, at et saadant Foretagende ikke skal være en privat Geschæft. Det har heller aldrig været deres Tanke, som beskæftigede sig med den Sag. Allerede i Juli sidste Aar afleverede en Kommission et Forslag til en midlertidig Hjemmeværnsordning til den daværende Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, der lovede velvillig Behandling. Ved en Afskedsparade i August for Modstandsstyrkerne oplyser den daværende Forsvarsminister, at Modstandsbevægelsen vil kunne føres videre som Hjemmeværnsforeninger, og Deltagerne i disse vil faa Lov til at beholde Geværer og Pistoler paa nærmere angivne Betingelser, som indeholdes i et Forslag til Overenskomst mellem Hjemmeværnsforeningernes Landsledelse og Forsvarsministeriet.

Der har saaledes fra første Begyndelse til et Hjemmeværn her i Landet været den mest intime Kontakt med Regeringen, og det var først i September, den daværende Forsvarsminister maatte meddele Hjemmeværnsforeningernes Ledelse, at det ikke var muligt at skabe Enighed i Regeringen om Overenskomstens Affattelse. Forbindelserne med Forsvarsministeriet er naturlig-